

Lad sangen vokse

vildt

Interview LEA MARIA LUCAS WIERØD BORCAK

HER I CORONATIDEN BLOMSTRER FÆLLESSANGEN, OG LEA MARIA LUCAS WIERØD BORCAK ER MED TIL AT SÆTTE FOKUS PÅ, HVILKEN BETYDNING DEN HAR, OG HVORFOR VI SYNGER.

Erik Lyhne

Kan du kort beskrive din ph.d.-afhandling?

Min ph.d.-afhandling undersøger Grundtvigs salmer fra et intermedialt perspektiv. Jeg havde førhen oplevet en tendens inden for analyse af salmer, hvor det største fokus var på teksterne frem for melodierne - som om at det eneste betydningsbærende var det skrevne ord. Det stod i skærende kontrast til den egentlige brug af salmer for mange mennesker, hvor salmerne bliver oplevet som en blanding af tekst og melodi. Derfor var det forskningsmæssigt ulogisk udelukkende at se på salmer som en række små teologiske og dogmatiske tekster, som kun kunne læses op med tekstkritik. Derfor valgte jeg i min ph.d. at udforske, om man kan analysere salmer - helt specifikt Grundtvigs salmer - som en enhed af de to involverede medier, tekst og musik. Det intermediale perspektiv tillod mig at undersøge samspillet mellem teksten og musikken i salmerne, hvilket var mit største mål. I den intermediale indgangsvinkel er lyd, musik, tekst og ord separate medier, og derfor forholder man sig til salmen, som var det en sammensat, fragmenteret udtryksform, som

består af flere medier, hvor fokuset først og fremmest lander på tekst og musik. For at gå helt i dybden med det kigger man specifikt på, hvordan tekst og musik spiller med og mod hinanden, og hvilken betydning der skabes i friktionen mellem de to.

Hvad handler dit postdoc-projekt om?

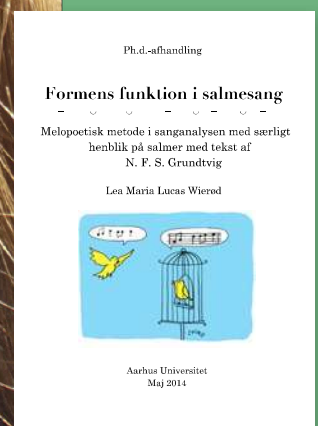
Overordnet set omhandler mit postdoc-projekt om fællessang som udtryksform. Hvor min ph.d.-afhandling er med et stort fokus på, hvordan man kan analysere sange, så handler mit postdoc-projekt i højere grad om sangen som handling og udtryksform. Der er mindre fokus på, hvad vi synger, og større fokus på, at vi synger, og hvordan den handling påvirker os. Dog har jeg lidt i tråd med min ph.d.-afhandling stadig fokus på, om det er teksten eller musikken, som skaber den betydning, vi får ud af fællessang - eller om det egentlig er en vekselvirkning mellem de to elementer. Det vil sige, at jeg kort sagt udforsker, hvad musik og tekst kan, og hvad der sker, når vi omsætter sang til handling i fællessang.

LEA MARIA LUCAS WIERØD BORCAK ER UDDANNET VED AFDELING FOR MUSIKVIDENSKAB AARHUS UNIVERSITET 2007 OG HAR SKREVET PH.D. MED TITLEN "MELOPOETISK METODE I SANGANALYSEN MED SÆRLIGT HENBLIK PÅ SALMER MED TEKST AF N.F.S. GRUNDTVIG" 2014. SIDEN 2018 ARBEJDET SOM POSTDOC VED LINNÆUS UNIVERSITY MED FÆLLESSANG SOM UDTRYKSFORM. SIDELØBENDE OG TIDLIGERE HAR HUN UNDERVIST PÅ MUSIKVIDENSKABELIGT INSTITUT, VÆRET ORGANIST, VÆRET MUSIKLÆRER PÅ EN FOLKESKOLE OG ARBEJDET FOR SANGENS HUS.

LINK TIL PH.D.:
KORTLINK.DK/2AQZW

MUSIK OG ORD SOM FORSKELLIGE UDTRYKSFORMER

Hvad er forskellen på musik og ord, når det kommer til virkningen i fællessang?

Sang består af to primære medier, musik og ord - og for at undersøge virkningen af sang er man nødt til at dykke ned i de to medier. Musik og ord er meget forskellige udtryksformer. Ord har en referentiel evne; det vil sige, ord kan pege væk fra sig selv. Hvis jeg for eksempel bruger ordet "bøgetræer", så har jeg med nogle lyde og bogstaver peget på noget specifikt, som findes ude i verdenen. Denne evne har musik ikke i samme grad, fordi musik er en betydningsåben udtryksform. I vid udstrækning kan man forstå musikken, som man vil, hvilket ofte bliver set som en forhindring på et forskningsmæssigt plan. Hvordan skaber musik betydning, hvis vi ikke kan blive enige om, hvilken betydning den har? Men egentlig kan denne tanke også vendes om og ses som musikens fordel. Musikken vil aldrig kunne støde mennesker væk på samme måde, som en sangtekst kan. En sangtekst kan omhandle kontroversielle emner, men musikken kan ikke på samme måde støde folk og være ekskluderende. Fordi musik er et selvberørende medium, kan den derfor tiltrække flere mennesker på en gang i stedet for at skræmme dem væk.

FÆLLESSANG TILBYDER ET FÆLLESSKAB

Hvorfor blomstrer fællessang i Danmark lige nu?

Jeg tror primært, den nutidige gejst for fællessang udspringer af, at mennesker har et kæmpe behov for fællesskab og for at føle samhørighed med andre. Igennem længere tid har vi oplevet et samfund, hvor mange traditionelle fællesskaber langsomt er blevet nedbrudt eller har mistet betydning, såsom religiøse, nationale og familiefællesskaber. Derfor har et individ i dag sværere ved at finde et fællesskab, hvor man med en selvfølgelighed hører til. Problemet med mange traditionelle fællesskaber er, at man skal bekende sig til dem for at høre til, og det kan være udfordrende i det nutidige fragmenterede og multikulturelle samfund, hvor det er svært at finde et fælles ideologisk fodslag på tværs af flere emner. I det tilfælde er fællessang genialt, fordi det tilbyder et uforpligtende fællesskab. Det uforpligtende fællesskab gør sig især gældende i fællessangs praksis i dag, fordi der er stort fokus på musikken. Man afkræves ikke en enighed om et eller andet ydre standpunkt, inden man synger, og derfor skaber fællessang store fællesskaber, som inkluderer rigtig mange.

Hvordan kan fællessang være så effektiv til at samle os, selvom den indeholder tekster, der kan støde forskellige mennesker væk? Jeg vil ikke fornærme folk ved at sige, at de synger bevidstløst, men jeg vil dog stadig provokere lidt ved at påstå, at der er sket en glidning i forholdet mellem tekst og musik i fællessang. Før i tiden brugte vi ordene til at henvise til noget, vi var enige om - ofte var det i forbindelse med et kirkeligt eller nationalt tema. I dag er teksten ikke længere i højsædet, fordi vi ikke forguder teksterne på samme måde, men i stedet lægger et større fokus på det musikalske fællesskab. Vi fokuserer i stigende grad på klangen og rytmen i musikken, som forener og synkroniserer os.

MUSIKKEN SYNKRONISERER OS

Hvordan har melodien kunnet kæmpe sig til en større plads end teksten i fællessang?

Som sagt så tror jeg hovedsageligt, det handler om vores evige behov for at finde et fælles fodslag med andre individer og opleve samhørighed, som ikke nødvendigvis tvinger os til enighed under en hel masse ord. Når vi skaber musik sammen - såsom i fællessang eller sammenspil -, så bliver vi synkroniseret, og det skaber et uovertruffet præ-semantisk fællesskab. Det vil sige, vi ignorerer et stort og tungt krav, som dikterer, at vi skal være enige i teksten, og derved omgår vi den betydningstvung, der ligger i ordene. Når vi laver noget i samme rytme, får vi skabt et kropsligt fællesskab, som har kæmpe betydning for os. Musikken kan ved hjælp af det fællesskab samle store mængder mennesker i fælles klang og rytme, og den kropslige, umiddelbare og spontane fællesskabsfølelse det afføder, overstiger det mere begrænsede fællesskab, som ordene kan give os.

Hvorfor er det nuværende fællessangsrepertoire så bredt, og hvordan kan vi ubesværet skifte mellem for eksempel lette børnesange til sange, der omhandler tunge og hårde emner?

Vi har en nutidig tendens, hvor vi sagtens kan skifte mellem den klassiske børnesang "Mariehønen Evigglad" og "En lærke letted", der er skrevet til besættelsens afslutning. Det store skift, der sker, når man det ene øjeblik synger en let og glad sang, og det andet øjeblik synger om stærke emner, peger netop mod, at der er sket en vending fra det verbale fællesskab mod det musikalske. Det sangrepertoire, vi bruger i dag,

er i stigende grad eklektisk, og det vil sige, at vi kan blande sange fra forskellige tider, emner og så videre. For eksempel har jeg ved flere lejligheder oplevet, at tidsrelaterede sangtekster bliver sunget på tidspunkter, som sangene ikke relaterer sig til. Det ses i DR's morgensangsseancer med Philip Faber, hvor der er blevet sunget omtrent lige så mange aftensange som morgensange. Derudover husker jeg også fra DR's program "Live fra højskolesangbogen", at der i april blev sunget "Septembers himmel er så blå", selvom det var en efterårssang sunget i foråret. I forlængelse af dette ser vi, hvordan folk, som ikke bekender sig det kristne univers, ikke har problemer med at synge salmer. I nutidig fællessang er tid, religion og diverse temaer rodet sammen, fordi musikken bliver prioriteret over teksten.

ORDENES OVERMAGT

Sker der en forfladigelse af sammenhængen mellem tekst og musik, når vi så let bevæger os igennem så mange tekstlige niveauer i løbet af kort tid, eller er det en naturlig udvikling?

For di jeg er forsker, så ser jeg mig selv som en observatør, og derfor undgår jeg at have en reel holdning til de emner, som jeg undersøger. At der i den moderne tid er sket en prioritering af musikken over teksten, er blot en betragtning, jeg som forsker har lavet uden at forholde mig normativt til det. Dog vil jeg til dette gerne knytte den kommentar, at teksterne for det meste i løbet af sanghistorien har siddet i højsædet. Hvis vi kigger på min ph.d.-afhandling om Grundtvig-salmerne, så ser vi også en logocentrisk bias, som er en forudindtaget mod ordenes overmagt. Det er især udtalt i salmers tilfælde, som hovedsageligt har været udforsket litterært og teologisk med stor vægt på ordene. Set fra et forskningshistorisk perspektiv har der altid været overvægt af fokus på ordene, og fra det perspektiv hilser jeg - som musikvidenskabskvinde - med glæde et større fokus på musikken velkommen. Musikken har forskningshistorisk næsten altid været marginaliseret, hvilket også kommer til udtryk i dagligdagen. Når man spørger, hvad en sang handler om, så spørger man egentlig ind til, hvad teksten handler om. Det er et resultat af, at vi

længe har forholdt os til sange som noget, hvor meningen er kommunikeret gennem teksten, mens melodien blot eksisterer for at facilitere den kommunikation. Når der sker en uoverensstemmelse mellem melodi-

I DAG ER TEKSTEN IKKE LÆNGERE I HØJSÆDET, FORDI VI IKKE FORGUDER TEKSTERNE PÅ SAMME MÅDE, MEN I STEDET LÆGGER ET STØRRE FOKUS PÅ DET MUSIKALSKE FÆLLESSKAB

en og teksten, så er der en tendens til at tænke, at det er melodien, der er utilstrækkelig, og at det er melodien, som fejler i at støtte tekstens mening.

Vil du forklare begrebet "den melocentriske vending"?

Det melocentriske står som modsætning til det logocentriske, som stort set altid har hersket i sanghistorien. Førhen har sang været opfattet med et stort fokus på selve teksten, og det var sekundært, at denne tekst var båret af musik. I dag oplever vi, at musikken kommer mere og mere i centrum, fordi vi vender os mod det, musikken kan.

FOKUS PÅ FÆLLESSKABET

Vinder den folkelige sang også mere indpas i kirkerne?

Det gør den uden tvivl, fordi den melocentriske vending i vores samfund naturligvis også afspejles i folkekirken. For eksempel er Kim Larsens sang "Om lidt" blevet en klassisk begravelsessang, selvom den ikke har en direkte relation til kirken og kristendom. Derudover bliver der afholdt "fællessangsgudstjenester", hvor kunstnere som Justin Bieber bliver sunget, selvom han heller ikke er direkte relateret til det danske kristne univers. Disse nye gudstjenester fokuserer i højere grad på fællessangen - og fællesskabet, det afføder - frem for Gud. Selve det nye begreb, fællessangsgudstjeneste, er tankevækkende og vidner om, hvordan fællessang er blevet ophøjet i nyere tid. Gudstjenester har været akkompagneret af fællessang i århundreder, men førhen har fællessangen været et hjælpende værktøj til selve gudstjenesten. Begrebet fællessangsgudstjeneste tyder på, at fællessangen er blevet opgraderet fra sin ledsagende rolle til en central plads, hvor den er i fokus.

Hvis man kigger på en salme som "Hil dig, frelser og forsoner", så oplever mange, at melodien forfører en, og at ordene bliver sekundære til den egentlige musiske oplevelse. Hvordan har man forholdt sig til en sådan salme gennem historien?

Det var lige præcis denne salme, som var Thomas Laubs yndlings- prygelknabe. Thomas Laub havde, som organist og komponist, enorm indflydelse på kirkemusikken, især efter udgivelsen af sin musikteoretiske bog "Musik og kirke" i 1920, og han nød bestemt ikke, at musikken rangerede over ordet. Derfor lavede han en alternativ melodi til salmen "Hil dig, frelser og forsoner", som

var mindre romantisk og fik fokus tilbage på teksten. Den originale melodi - af Caspar Christian Hoffman fra 1878 - indeholdt komplicerede musikalske træk, som resulterede i, at musikken kom i fokus ved hjælp af kompleks harmoni. Dette kunne et logocentrisk individ som Thomas Laub ikke tåle, fordi man med den forstyrrende energi fra melodien ikke kunne forholde sig rationelt, sobert og nøgternt til teksten.

MUSIK VAR FARLIG OG FORFØRISK

Kan den romantiske melodi skrevet til "Hil dig, frelser og forsoner" bevise, at melodien i nogle tilfælde har hersket stærkere end ordene historisk set?

Da den romantiske generation af komponister skulle sætte melodi til salmer - inklusiv mange Grundtvig-salmer -, så stak musikken lidt af med dem, og i den tid ser man, at musikken har haft et større frirum. Dog er det vigtigt at huske, at den melocentriske vending i dag ikke nødvendigvis er den samme som den tendens, vi så dengang. Selvom de romantiske komponister gav musikken friere tøjler, så udnyttede de hovedsageligt melodien og de musikalske virkemidler for at få visse træk i teksten til at stå tydeligere frem. Dette gjorde individets møde med teksten endnu stærkere, fordi det skabte et større fokus på visse dele af teksten. Det var ikke nødvendigvis denne musikkultur, som var set ned på i kirkesammenhænge, fordi de hellige tekster stadig rangerede over melodien. Den logocentriske Thomas Laub frygtede faktisk allermest, at musikken ville skabe stemninger, som havde evne til at forføre os. Han havde en frygt for, at musik var farlig og forførisk, og denne frygt viser en tidlig anerkendelse af musikkens kæmpe kraft og styrke.

I den moderne fællessang bliver der i stigende grad inkluderet udenlandsk og populær musik, og disse værker er efterhånden også en del af vores fællessangskultur. Står den danske sang for fald?

Jeg tror altid, der vil være mange kunstnere, der vil insistere på at skrive sange på deres danske modersmål, og mange folk, som har lyst til at forholde sig til danske sange. Her i coronakrisen har man i forbindelse med det store fællessangsmomentum bevidnet større fokus og kærlighed til det danske kernerepertoire, som beviser, at vi har en stor forkærlighed for vores danske sangskat. Personligt synes jeg, at man skal lade sangen vokse vildt.

SELVE DET NYE BEGREB, FÆLLESSANGSGUDSTJENESTE, ER TANKEVÆKKENDE OG VIDNER OM, HVORDAN FÆLLESSANG ER BLEVET OPHØJET

99 DET ER DEN STYRKE, MUSIKKEN HAR,
FORDI DEN KAN RUMME OS ALLE.

Små ængstelige holdninger, der skaber frygt for, at engelsksprogede sange og populær musik trænger sig ind, bringer ikke noget godt med sig.

Det er reaktionær retorik, som vi også så med Thomas Laub, der frygtede, at noget nyt trængte sig ind i kirkemusikken. Jeg mener ikke, at forskellige versioner kan trænge sig ind her og der og ødelægge, hvad vi har opbygget. Derimod tror jeg, at det ødelæggende netop er, når man forsøger at lave vandtætte skodder for at beskytte den danske sangskat mod udefrakommende sange. Det er især problematisk, når nogle politikere for eksempel foreslår, at vi decideret skal kanonisere den danske sangskat. Det er noget af det dumme, man kan gøre, fordi man derved naivt og desperat forsøger at fastfryse noget, der er levende.

DER EKSISTERER IKKE EN RIGTIG OG FORKERT VERSION

Fællessang har en tendens til at ændre fraseringen fra noderne, som for eksempel er set i Lars Hugs version af "Solen er så rød, mor", som han synger i 4/4 i stedet for den originale 6/8. Er det vigtigst at bevare den oprindelige melodi, eller skal vi lade tidens tand forvitte dem?

Min personlige holdning til lige dette er meget liberal, fordi det smukke ved vores fællessangskultur netop er, at sange lever; ligesom den helt folkelige sang. Min gamle mormor fortæller til tider om, hvordan de brugte sang som både underholdning og hjælp til deres arbejde. Når hun synger en gammel plattysk sang fra hendes ungdom for mig, så lyder den altid forskellig fra gang til gang. Der eksisterer ikke en rigtig og forkert version, og jeg har til dels adopteret den attitude, når det kommer til vores danske fællessang. Til det vil jeg dog lige tilføje, at det er vigtigt at skelne imellem, hvad man egentlig mener, når man snakker om vores fællessangssessioner. På den ene side har vi den danske sangskat, som er et repertoire af sange med høj kunstnerisk værdi, som uden tvivl skal fastholdes og bevares. På den anden side, så handler fællessang også om selve handlingen; det er en immateriel kulturarv, som har været i arv gennem utallige generationer. Set fra det perspektiv er det ikke nødvendigvis vigtigt, om vi synger en sang fra dansk kulturarv, eller om vi synger en musicalsang, som lige fangede os på vej hjem fra byen. Det er umådelig vigtigt at bevare fællessang som en praksis i Danmark, og det gør man ikke ved at insistere på,

DERUDOVER SKAL SKOLERNE OGSÅ UDNytte MUSIKKEN SOM DET FANTASTISKE SOCIALE REDSKAB, DET ER, OG BRUGE DET SOM EN GENVEJ FOR AT SKABE ET FÆLLESSKAB, BØRN OG UNGE KAN LÆNE SIG OPAD.

at folk skal synge 'rigtigt' i forhold til et nodebillede. Man kan let komme til at skræmme folk væk, når man fortæller dem, at der er en rigtig og forkert måde at gøre tingene på. Derfor tror jeg ikke, at sange direkte forsvinder, når vi synger dem anderledes. For eksempel er "Solen er så rød, mor" ikke forsvundet ved at blive sunget i 4/4 i stedet for 6/8, for der kan sagtens eksistere flere versioner af den samme sang samtidig.

Hvordan kan vi bevare og udvikle den danske sangskat på samme tid?

Jeg tror, bevaringen af sange er en naturlig proces, der sker, når vi lader den danske sangskat vokse og udvikle sig vildt. De sange og melodier, som har evne til at transcenderer tidsaldre, bliver ved med at leve i århundreder. For eksempel blev "Nu falmer skoven trindt om land" holdt i live på trods af, at den ikke var med i koralbogen i over 50 år. Man kan simpelthen ikke undertrykke sange og melodier, som lever så stærkt i folket. Derfor er vi nødt til at stole på kvaliteten af vores sangskat, som simpelthen indeholder så mange smukke, tidløse, danske sange, som har både styrken og kraften til at overleve i lang tid.

EN UNIK KOMMUNIKATION

I dit forord til din ph.d.-afhandling udtrykker du taknemmelighed til din mor for alle de sange, hun har bragt dig, da du var lille. Hvorfor er det vigtigt at skabe en stærk musikkultur for sine børn fra en tidlig alder?

Det er gavnligt at starte med musik og sang helt fra fødslen, hvilket jeg også gør med mine egne børn. For 3½ måned siden fødte jeg min datter, og jeg synger dagligt for hende. Selvom hun er så lille, oplever jeg ikke, at min sang er en ensrettet kommunikation. I stedet oplever jeg, hvordan hun responderer med sin egen sang for mig, som jeg hører i hendes lyde og pludren. For forældre og børn er arbejdet med musikken meget givende, fordi det skaber en unik vej for kommunikation. Derudover giver musik og sang også en mulighed for

at lære sit barn om forskellig slags musik og dens medfølgende kultur, hvilket skaber en bredere forståelse og åbenhed. For eksempel har min mormors plattyske sangkultur gjort stort indtryk på mig, og hun har siden barnsben vist mig, at musik er meget mere levende, end hvad vi kan indfange på noder.

Hvilken rolle spiller skolen, når det kommer til at fastholde børn og unges glæde ved at

synges og spille musik og samtidig bevare den danske sangskat?

Som forsker glemmer jeg til tider de pragmatiske aspekter, og derfor må jeg pege mod en anden indflydelsesrig figur for fællessang, Phillip Faber, som jeg synes har en god indgangsvinkel til den danske skoles musikkultur. For at lære børn om den danske sangskat og give dem en chance for at bevare den, kræver det, at man bliver eksponeret for sangene og lærer dem. Det er netop det ansvar, som skolen og lignende uddannende institutioner har, men de skal dog samtidig undgå, at sange på andre sprog og fra andre genrer bliver udelukket. Musik skal være en inklusiv og lystbetonet tilgang, og det må ikke blive noget tvangspræget for børnene. Det er også vigtigt med et fokus på, at alle må synge, fordi børn og unge igennem X-factor-kulturen vokser op med en idé om, at sang kun er for få talentfulde stjerneperformere. Vi skal undgå en sangkultur, hvor man ikke får lov til at synge, hvad man vil, og hvor der kun er en bestemt måde, man må synge på.

Derudover skal skolerne også udnytte musikken som det fantastiske sociale redskab, det er, og bruge det som en genvej for at skabe et fællesskab, børn og unge kan læne sig op ad.

SKAB EN INKLUSIV MUSIKKULTUR

Hvordan skaber en musiklærer en sangkultur, hvor børn og unge føler sig trygge ved at deltage?

Ved denne type spørgsmål tænker jeg altid tilbage på Marianne Jelved, som i et foredrag fortalte, at hun på sit eksamens-

bevis fik trykt "kan ikke forestå kirkesang", og det er det absolut værste, man kan gøre for børn og deres musikgejst. Hvis man giver dem indtrykket af, at de ikke kan synge, så udelukker man dem fra musik- og sangverdenen. Selvom jeg tvivler på, at moderne musikk lærere kunne finde på at sige lignende ting, så står pointen stadig stærk - at man for alt i verden skal skabe en inklusiv musikkultur. Man skal møde børn og unge med en attitude, som fokuserer på glæden ved at synge og skabe musik frem for lyden af dette. Anne Haugland Balsnes er en norsk korforsker, som opstillede et spektrum for grundene til at synge i kor. I den ene pol stod den æstetiske årsag, hvis bevæggrund var at skabe smuk musik. I den anden pol stod den sociale årsag, som fokuserede på fællesskabet, og i dette tilfælde var der mindre fokus på selve lyden. Det er den sociale motivation, man i skolernes musiklokaler skal bevæge sig imod; det vigtigste er ikke, at alt lyder perfekt, men i stedet at alle får en god oplevelse med musikken. Selvfølgelig gør dette sig ikke gældende i alle musikalske sammenhænge. På et professionelt niveau er lyden jo aldeles vigtig og skal prioriteres, men når man snakker folkeskoleniveau, så er det min personlige holdning, at man for alt i verden skal undgå at tabe nogle elever på gulvet og gøre musik til en dårlig oplevelse blot for at skabe en bedre lyd.

SPONTANSANGENS BETYDNING

Hvad betyder det, at vi har æstetiske oplevelser, som bringer os sammen?

De æstetiske oplevelser, vi har sammen, skaber en mulighed for et unikt og inkluderende fællesskab, som ellers er svært at opnå for mange i vores tid. Dannelsen af disse fællesskaber er især tydelige hos børn, fordi de er upåvirkede af forskellige ideologier og idéer om forskellighed. Jeg læste for nylig et spændende forskningsstudie, hvor der blev undersøgt, hvor let børn kan skabe et fællesskab på tværs af kulturer og sprogbarrierer, når de sidder i sandkasseleg og synger sange med nonsensstekster. Det vil sige, at de sammen synger med lyde og pludren, som ingen betydning har. Det viste sig, at denne spontane sang er mere inkluderende end sange med tekster, fordi alle – på tværs af forskellige sprogbarrierer og sprogevnere – kan deltage. Det er den styrke, musikken har, fordi den kan rumme os alle.

Tag Danmarks Underholdningsorkester med ind i musiktimerne!

Fra september 2021 lanceres en masse inspirerende og brugervenligt undervisningsmateriale om klassisk musik - helt gratis - på: underholdningsorkester.dk/opdag-musikken

Materialet består af sjove og indholdsrige videoer med tilhørende opgaver. Du kan finde både kortere og længere forløb om de største komponister, instrumenterne i orkestret og musikudtryk, og eleverne får mulighed for selv at skabe deres egen musik og tage stilling til, hvad musikken gør ved dem.

Hvadend du er specialist i klassisk musik eller en af dem, der går i en stor bue uden om de store symfonier af Mozart og Beethoven, når du skal vælge, hvad dine elever skal lytte til, vil du kunne finde inspiration til timerne her.

Forløbene er udviklet af Danmarks Underholdningsorkester i samarbejde med Musikk lærerforeningen, og findes både på orkestrets egen hjemmeside og på: dansksangdigital.dk.

